17/10/2023

Διάλογος με θέμα: «Ενορία: Το Ευαγγέλιο στο ‘‘εδώ’’ και στο ‘‘τώρα’’»

/ Ενορίες

Η ενορία, είναι μια εκκλησιαστική κοινότητα με ανθρώπους που αποφάσισαν να ζήσουν σύμφωνα με τον λόγο του Θεού, να μπορούν να συνυπάρξουν μέσα από τη διαφορετικότητα τους. Και με αυτόν τον τρόπο να μαρτυρούν στον έξω κόσμο, μιαν άλλη πραγματικότητα, που μπορεί να υπάρξει.

- Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι. Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς

Εκδήλωση, στο πλαίσιο της σειράς «**Ελεύθεροι διάλογοι**», του προγράμματος « ENOPIA εν δράσει...», του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, πραγματοποιήθηκε την Δευτέρα 16 Οκτωβρίου, στο Πνευματικό Κέντρο του Ναού.

Ο κ. Ηλίας Λιαμής, Δρ Θεολογίας, Μουσικολόγος και συγγραφέας, ο

Πρωτοπρεσβύτερος π. Νικόλαος Δουληγέρης, Θεολόγος και η κα Ελένη Ταμαρέση – Παπαθανασίου, Εκπαιδευτικός συζήτησαν πάνω στο θέμα: **«Ενορία: Το Ευαγγέλιο στο ‘‘εδώ’’ και στο ‘‘τώρα’’».**

Το θέμα της ενορίας είναι κάτι που απασχολεί διαρκώς την Εκκλησία και η εκδήλωση πραγματοποιήθηκε στον απόηχο ενός συνεδρίου που διοργάνωσε η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος, κάτω από την ομπρέλα του επανευαγγελισμού του λαού.

Η λέξη ενορία, παρότι στην κυριολεξία της συνδέεται με το τοπικό κομμάτι και με κάποια γεωγραφικά όρια, αυτό που φέρνει στο μυαλό όλων, είναι η αίσθηση μιας οικογένειας. Ανθρώπων που έχουν μαζευτεί μαζί σε έναν χώρο, γιατί έχουν μια κοινή πορεία.

«Η ενορία, είναι μια εκκλησιαστική κοινότητα με ανθρώπους που αποφάσισαν να ζήσουν σύμφωνα με τον λόγο του Θεού, να μπορούν να συνυπάρξουν μέσα από τη διαφορετικότητα τους. Και με αυτόν τον τρόπο να μαρτυρούν στον έξω κόσμο, μιαν άλλη πραγματικότητα, που μπορεί να υπάρξει.»

Σε πολλές περιοχές, όπως στην Αθήνα, τονίστηκε ιδιαίτερα στη συζήτηση, πολλοί άνθρωποι έχουν την δυνατότητα να επιλέγουν ενορία, αν δεν θέλουν να πηγαίνουν στη δική τους. Και αποτελεί θέμα το γιατί αφήνουν την ενορία τους, τι δεν τους προσφέρει και ψάχνουν κάποια άλλη.

Η ενορία είναι μια ανοιχτή αγκαλιά που καλεί τα παιδιά της να πάνε μέσα σε

αυτήν, να νιώσουν χαρά και ασφάλεια, να αισθανθούν ισότιμα μέλη με τους άλλους, να νιώσουν ότι υπάρχει κάποιος να τους ακούσει.

Κι ότι θα μπορέσουν να διαχειριστούν ευκολότερα τον πόνο τους μέσα από την σχέση τους με τον ιερέα και τα άλλα μέλη της εκκλησίας και ότι θα δουν ζωντανό τον Χριστό μέσα σε αυτήν την σχέση τους.

Είναι ο χώρος, συνέχισαν οι συνομιλητές, στον οποίον ένας άνθρωπος μπορεί να υπάρξει ως μέλος αυτής της κοινότητας Είναι εκεί και θέλει να συμμετέχει και είναι μέλος αυτής της κοινότητας και ταυτόχρονα θέλει να ακούγεται ο λόγος του.

Από αυτό απορρέουν κάποιες ευθύνες, δηλαδή η συμμετοχή του στην κοινότητα δεν είναι μόνο προνόμια, αλλά οφείλει κι εκείνος να δώσει τη δική του μαρτυρία σε αυτήν. Και είναι πολύ σημαντικό να δίνονται διακονήματα στο λαϊκό στοιχείο της ενορίας.

«Οι άνθρωποι θέλουν κάπου να συμμετέχουν, να αποκτήσουν ταυτότητα, ζώντας σε έναν κόσμο που τα πάντα ρέουν και δεν υπάρχουν σταθερές αξίες και αρχές. Εδώ είναι η ευκαιρία της Εκκλησίας που μπορεί να δώσει σταθερούς πυλώνες στη ζωή των ανθρώπων, που είναι βασικά η πίστη μας στο Θεό και όλα τα χαρίσματα που ο Θεός μας προσφέρει μέσα από την παρουσία μας στην Εκκλησία.»

Ο εθελοντισμός στα πλαίσια της Εκκλησίας είναι ανθεκτικός, παρατήρησαν, κρατάει για μεγάλα χρονικά διαστήματα και έχει παρατηρηθεί πολλοί άνθρωποι να συμμετέχουν σε μια διακονία πολλά χρόνια με την ίδια φρεσκάδα, όπως όταν ξεκίνησαν.

Ειδικά για την προσέγγιση των νέων ανθρώπων, τονίστηκε η ανάγκη της κατανόησης από τον ιερέα και από κάθε άνθρωπο που διακονεί στην Εκκλησία, του κόσμου μέσα στον οποίον ζουν οι νέοι. Να μπορέσει ο ιερέας να αναγνωρίσει και να αναμιχθεί με αυτόν τον κόσμο, για να μπορέσει να τον μεταμορφώσει.

«Αν κάνουμε αυτό που λέει ο Χριστός, λειτουργούμε σαν μια μικρή ζύμη η οποία αναμειγνύεται με τον κόσμο, τα προβλήματα του, τις έγνοιες του, τους προβληματισμούς του, τους ακούει και μέσα από τη δύναμη που έχει, τους μεταμορφώνει. Ο Χριστός σαρκώθηκε σε έναν πραγματικό κόσμο, αυτό το οφείλουμε λοιπόν να το κάνουμε.»

Αυτό που αρέσει στα παιδιά, είναι η γνησιότητα, επισημάνθηκε στη συζήτηση. Θέλουν και δικαιούνται από τους μεγαλύτερους, όπως και από τους δασκάλους τους, να σέβονται την διαφορετικότητα τους, να μην τους απαιτούν να γίνουν όπως εκείνοι, αλλά ταυτόχρονα και οι μεγάλοι να δίνουν το στίγμα τους χωρίς να το επιβάλλουν, γιατί έτσι αυτοαναιρούνται.

Τα παιδιά θέλουν ελευθερία, θέλουν να τους δώσουν οι μεγαλύτεροι την ευκαιρία να τους εκτιμήσουν για την ψυχή που καταθέτουν. Πολλές φορές οι ιερείς και οι κατηχητές, είναι ο τοίχος που τα παιδιά θα χτυπήσουν πάνω τους κι εκείνοι πρέπει να σταθούν όρθιοι, για να τους αποδείξουν ότι είναι εκεί γι’ αυτά.

Ειδικά ως προς την κατήχηση, τονίστηκε ότι υπάρχουν τρεις τάσεις. Να την ανεχόμαστε, να την πολεμάμε ή να την αγκαλιάζουμε. Η κατήχηση σε πολλές ενορίες θεωρείται πάρεργο και πολλοί κατηχητές δεν έχουν την στήριξη του ιερέα. Δεν υπάρχει το αγκάλιασμα του κατηχητή να τον κάνουν να αισθανθεί μέλος της Εκκλησίας.

Είναι πολύ σημαντική η θέση του κατηχητή, να μπορέσει να ακούσει τα παιδιά, επεσήμαναν στη συνέχεια οι συνομιλητές . Γιατί τα παιδιά έχουν ανάγκη να μιλήσουν σε κάποιον, γι’ αυτό και δεν χρειάζεται να μιλά πολύ στα παιδιά αλλά να τα ακούει.

«Μέσα στην Εκκλησία, να βρουν έναν άνθρωπο να τον εκτιμήσουν, να νιώσουν ασφάλεια και να μπορέσουν να ανοιχτούν και να νιώσουν χαρούμενα. Να δουν ότι η Εκκλησία είναι ένας χώρος που χαίρεται κι έχει κάθε λόγο να έχει χαρά.»

Η «συνταγή» για μία Εκκλησία, σε ενοριακό επίπεδο, για να προσελκύσει νέους ανθρώπους είναι πάρα πολύ απλή, παρατήρησαν. Να δώσει προσπάθεια και προοπτική ενός γεγονότος που το παιδί θα το περιμένει, όπως είναι η κατασκήνωση ή η χορωδία. Και θα δοθούν σε αυτήν την πορεία, άπειρες δυνατότητες στον κατηχητή, να πει πράγματα που δεν θα του έδινε δικαίωμα το παιδί ποτέ να τα ακούσει.

Η κατήχηση έχει αλλάξει και δεν μπορεί να είναι όπως ήταν πριν, με τις ηθικολογίες του παρελθόντος. Ο κατηχητής είναι μία αγκαλιά, ένας άνθρωπος ο οποίος είναι εκεί για τα παιδιά. Να κάτσουν, να χαρούν, να συζητήσουν, να πουν για πράγματα για τα οποία θέλουν να μιλήσουν, για το τι γίνεται στην κοινωνία.

Και όπως τονίστηκε στο τέλος της συζήτησης:

«Μέσα σε ένα κατηχητικό, τα παιδιά μπορούν να μάθουν να νοιάζονται για τον άλλον. Μέσα στο πλαίσιο της αγάπης του Χριστού, το κατηχητικό μπορεί να τους δείξει ότι δεν είναι μόνοι τους στον κόσμο και η δομή όλων μας, είναι η αγάπη και δεν μπορούμε να υπάρξουμε χωρίς αγάπη.

Όχι με διδακτισμό και ηθικολογίες, αλλά με παραδείγματα μέσα από τη ζωή και την πραγματικότητα.»